

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 544/2025
25.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца “Putnik Express“ д.о.о. Нови Сад, чији је пуномоћник Бранислава Китановић Башић, адвокат из ..., против тужених: 1. Република Србија, Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Београд, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, 2. АА из ..., чији је пуномоћник Вера Миленковић, адвокат из ..., 3. ББ из села ..., чији је пуномоћник Милан Стојановић, адвокат из ... и 4. Града Јагодине, кога заступа Градско правобранилаштво Града Јагодине, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4655/24 од 16.04.2025. године, у седници одржаној дана 25.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4655/24 од 16.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 4655/24 од 16.04.2025. године, потврђена је пресуда Привредног суда у Крагујевцу П 39/24 од 11.07.2024. године, којом је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се обавезу тужени да солидарно исплате тужиоцу на име накнаде материјалне штете по основу изгубљене добити за период од 01.06.2011. године до 31.05.2013. године износ од 5.827.328,91 динара са каматом по стопи одређеној Законом о затезној камати од 20.05.2021. године, као дана подношења тужбе до исплате и обавезан је тужилац да првотуженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 60.750,00 динара, друготуженом у износу од 186.750,00 динара и трећетуженом у износу од 385.650,00 динара, док је у односу на четвртотуженог одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену ревизију са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија

ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Према разлозима другостепеног суда, потраживање тужиоца није застарело, али тужилац није доказао висину штете коју потражује, а која је проистекла као последица извршења кривичног дела у виду изгубљене добити, због чега је тужбени захтев правилно одбијен применом правила о терету доказивања из члана 231. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП, Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, све имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене одлуке. Ревизијски наводи тужиоца не представљају правно релевантни основ за изјављивање ревизије из одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, већ његово тумачење примене релевантних норми поводом захтева о којем је одлучено. Посебна ревизија служи као изузетно и крајње правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај. Ревидент у прилог својим наводима о потреби уједначавања судске праксе, не указује на супротне правноснажне или ревизијске одлуке у истој или сличној чињенично правној ситуацији, што би било од значаја за уједначавање судске праксе.

Зато је на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено као у првом ставу изреке овог решења.

Чланом 413. Закона о парничном поступку прописано је да ће неблаговремену, непотпуну, или недозвољену ревизију одбацити Врховни суд решењем, ако то, у границама својих овлашћења (члан 410.), није учинио првостепени суд.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку је прописано да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 20.05.2021. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 5.827.328,91 динар, што је на дан преиначења тужбе 22.02.2023. године противвредност од 49.669,70 евра према средњем курсу Народне банке Србије.

Како наведена вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења иницијалног акта то ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу изложеног, применом члана 413. Закона о парничном поступку, ревизија тужиоца је одбачена, као недозвољена, у ставу другом изреке решења.

Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић